

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน ประเทศไทยพบปัญหาและผลกระทบกรณีการลักลอบเป็นมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนต่างด้าวมีความผิดตามพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 เนื่องจากอาชีพมัคคุเทศก์เป็นอาชีพที่สงวนไว้เฉพาะสำหรับคนไทยเท่านั้น นอกจากนี้ ยังมีกรณีที่มัคคุเทศก์ไทยร่วมกับคนต่างด้าวกระทำการเป็นซิตติ้งไกด์ (Sitting Guide) และปัญหาเกี่ยวกับการขายรายการนำเที่ยวเพิ่มเติม (Optional Tour) ของมัคคุเทศก์ ซึ่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ยังไม่มียกเว้นโทษที่มีประสิทธิภาพสำหรับการกระทำดังกล่าว

อาชีพมัคคุเทศก์ เป็นอาชีพที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากมัคคุเทศก์เป็นผู้ให้บริการนำนักท่องเที่ยวไปท่องเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ รวมถึงให้คำแนะนำและความรู้ด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว คอยบริการตลอดการท่องเที่ยว มัคคุเทศก์จึงมีบทบาทในการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวสนใจเดินทางท่องเที่ยว สามารถสร้างความประทับใจและความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยวได้มากกว่าอาชีพอื่น และเป็นส่วนสำคัญในการสร้างภาพลักษณ์และทัศนคติที่ดีต่อประเทศแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศ¹

ก่อนปี พ.ศ. 2535 ประเทศไทยไม่มีกฎหมายเฉพาะที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เป็นการควบคุมการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ ทำให้การประกอบอาชีพมัคคุเทศก์สามารถทำได้อย่างอิสระ แต่อย่างไรก็ตาม พบว่าการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ถูกควบคุมโดยกฎหมายเกี่ยวกับการทำงานของคนต่างด้าวในประเทศไทย กล่าวคือ กฎหมายกำหนดให้มัคคุเทศก์เป็นอาชีพและวิชาชีพที่ต้องสงวนไว้สำหรับเฉพาะคนไทย เนื่องจากอาชีพมัคคุเทศก์มีความสำคัญในการเสนอสิ่งที่ดึงดูดทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ โบราณคดี ศาสนา ตลอดจนศิลปะและ

¹ วิริยะ เกิดผล. (2544). *การควบคุมธุรกิจนำเที่ยว*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, หน้า 19-21.

วัฒนธรรมแห่งชาติของคนไทย² เมื่อมีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้น และมีแนวโน้มว่ามีการแสวงประโยชน์จากการให้บริการนักท่องเที่ยวมากขึ้นทั้งจากมัคคุเทศก์และผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว จนก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย³ ประเทศไทยจึงได้มีกฎหมายเฉพาะที่ใช้ควบคุมการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์รวมถึงการประกอบธุรกิจนำเที่ยวฉบับแรกคือ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 โดยบัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์ที่ได้มีการขยายตัวเป็นอันมาก โดยให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยทำหน้าที่ส่งเสริมและควบคุมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์ให้เป็นระเบียบและได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อประโยชน์ของบุคคลทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องและของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย⁴ ซึ่งหลักการสำคัญของพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์คือ ผู้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์จะต้องมีสัญชาติไทยเท่านั้น และจะต้องได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ด้วย มิฉะนั้นการเป็นมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับอนุญาตจะถือเป็นความผิดและมีโทษตามกฎหมาย พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 มีการแก้ไขเพิ่มเติมและยกเลิกในเวลาต่อมา ปัจจุบันกฎหมายเฉพาะที่ใช้ควบคุมการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์และการประกอบธุรกิจนำเที่ยวคือพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 ซึ่งยังคงหลักการเดิมคือผู้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์จะต้องมีสัญชาติไทยและได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ ปัจจุบันมัคคุเทศก์ยังคงเป็นอาชีพที่สงวนไว้เฉพาะสำหรับคนไทยตามพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 ประกอบกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 กำหนดคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องมีสัญชาติไทย ดังนั้น คนต่างด้าวจึงถูกห้ามประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทยโดยเด็ดขาด

จากการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวที่มากขึ้นและรายได้จากการท่องเที่ยวที่มากขึ้นทุกปี ประกอบกับในปัจจุบันพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว⁵ เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการจัดนำเที่ยวและ

² เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกากำหนดอาชีพและวิชาชีพไว้สำหรับเฉพาะคนไทย (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2508.

³ วรินชนันท์ ศรีเรืองพันธ์. (2556). *องค์กรควบคุมในการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, หน้า 1.

⁴ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535.

⁵ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551. มาตรา 33.

ป้องกันการแอบอ้างเป็นมัคคุเทศก์ของผู้ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์⁶ ส่งผลให้อาชีพมัคคุเทศก์เติบโตตามไปด้วย แม้การประกอบอาชีพมัคคุเทศก์จะมีพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 ควบคุมอยู่ก็ตาม แต่การที่คนต่างด้าวไม่สามารถประกอบอาชีพมัคคุเทศก์อย่างถูกกฎหมายในประเทศไทยได้นั้น สวนทางกับสภาพข้อเท็จจริงของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทย เนื่องจากปัจจุบันนอกจากจะมีนักท่องเที่ยวต่างชาติซึ่งใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารแล้ว ยังมีนักท่องเที่ยวชาติอื่นซึ่งมีภาษาเป็นของตนเองและจำนวนนักท่องเที่ยวดังกล่าวมีแนวโน้มจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นในอนาคต เช่น จีน เกาหลี อินเดีย รัสเซีย เป็นต้น แต่มัคคุเทศก์ของไทยที่มีใบอนุญาตและสามารถใช้ภาษาเฉพาะของแต่ละประเทศนั้นมีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาดการท่องเที่ยว ส่งผลให้คนต่างด้าวหรือชาวต่างชาติที่สามารถใช้ภาษาเฉพาะเข้ามานำเที่ยวในฐานะมัคคุเทศก์ในประเทศไทย กรณีดังกล่าวย่อมเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551⁷ ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวรวมไปถึงคนต่างด้าวที่ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์มีการหลีกเลี่ยงกฎหมายในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ กรณีผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวใช้มัคคุเทศก์ต่างด้าวในการนำเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว เนื่องจากค่าตัวมัคคุเทศก์ต่างด้าวมีราคาถูกกว่ามัคคุเทศก์ที่มีใบอนุญาต รวมถึงสามารถสื่อสารภาษาเฉพาะกับนักท่องเที่ยวได้ดี หรือกรณีมัคคุเทศก์ของไทยผู้มีใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์อย่างถูกต้องตามกฎหมายติดตามไปกับกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยตนมิได้เป็นผู้ให้บริการเกี่ยวกับคำแนะนำและความรู้ด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว แต่ได้ยินยอมให้คนต่างด้าวซึ่งมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเฉพาะแต่ไม่มีใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์กระทำการในบทบาทมัคคุเทศก์แทนตน หากมีเจ้าหน้าที่มาตรวจสอบมัคคุเทศก์ที่มีใบอนุญาตโดยถูกต้องก็จะแสดงตนว่าเป็นมัคคุเทศก์ และอ้างว่าคนต่างด้าวนั้นเป็นเพียงผู้นำเที่ยว (Tour Leader) ซึ่งมีได้บรรยายให้ความรู้ในฐานะมัคคุเทศก์แต่อย่างใด โดยมัคคุเทศก์ของไทยจะได้รับค่าตอบแทนแลกกับการกระทำดังกล่าว ซึ่งกรณีเช่นนี้เรียกในทางปฏิบัติว่า "ซิตติ้งไกด์" (Sitting Guide)⁸

จากการที่คนต่างด้าวเข้ามาประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทยดังกล่าว ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เช่น มัคคุเทศก์ต่างด้าวมีการข่มขู่และเรียกเก็บเงินเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในรายการนำเที่ยวจากนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ต่างด้าวนำเที่ยวโดยให้ข้อมูลที่ผิดหรือผิดพลาด

⁶ สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. (2559). *เอกสารประกอบการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)*. กรุงเทพฯ: สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, หน้า 15.

⁷ ณาธิป ทองรวีวงศ์. (2558). *กฎหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: นิติธรรม, หน้า 266.

⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 267.

เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ต่างด้าวปลอมแปลงใบอนุญาตและหลอกลวงนักท่องเที่ยวว่าเป็นมัคคุเทศก์ที่ได้รับอนุญาตโดยถูกต้อง เป็นต้น ซึ่งเมื่อคนต่างด้าวไม่ได้รับอนุญาตให้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทย จึงไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 แต่เนื่องจากมัคคุเทศก์ถือว่าเป็นตัวแทนของประเทศในการให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว สถานที่ที่น่าสนใจของประเทศ คนต่างด้าวที่ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับอนุญาต จึงอาจให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อน ส่งผลเสียต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทย เนื่องจากคนต่างด้าวดังกล่าวไม่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการนำเที่ยว ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว รวมถึงจรรยาบรรณของมัคคุเทศก์ตามหลักสูตรมัคคุเทศก์ที่กฎหมายกำหนด

นอกจากปัญหาการลักลอบประกอบอาชีพมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต และปัญหาการกระทำการเป็นซิตติ้งไกด์ (Sitting Guide) แล้ว ยังพบปัญหากรณีมัคคุเทศก์ที่เป็นผู้เสนอขายรายการนำเที่ยวเพิ่มเติมแก่นักท่องเที่ยวเนื่องจากมัคคุเทศก์มุ่งประสงค์จะได้รับค่านายหน้าจากเจ้าของธุรกิจที่ตนเสนอขายรายการนำเที่ยวเพิ่มเติม นั้น แต่พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 ไม่ได้บัญญัติบทกำหนดโทษสำหรับมัคคุเทศก์ที่ชี้ชวนให้นักท่องเที่ยวไปในสถานที่หรือทำกิจกรรมใดนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในเอกสาร โฆษณาหรือชี้ชวนหรือเสนอขายรายการนำเที่ยวเพิ่มเติมไว้แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ในปัจจุบันพบว่ามีมัคคุเทศก์มีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 ย่อมแสดงให้เห็นว่ามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมมัคคุเทศก์ที่มีอยู่ในปัจจุบันยังมีข้อบกพร่อง ไม่สามารถบังคับใช้ได้ตามวัตถุประสงค์ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในปัจจุบัน⁹

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น จึงสมควรศึกษาเพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายและกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทย เพื่อแก้ไขปัญหาลักลอบประกอบอาชีพมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปัญหาการกระทำการเป็นซิตติ้งไกด์ (Sitting Guide) และปัญหาเกี่ยวกับการขายรายการนำเที่ยวเพิ่มเติม (Optional Tour) ของมัคคุเทศก์ โดยได้ศึกษาพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 เปรียบเทียบกับกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ (Singapore Tourism Board Act) กฎหมายของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (LAW ON TOURISM No. 09/2017/QH14) และกฎหมายของประเทศมาเลเซีย (Tourism Industry Act 1992) รวมถึงแนวทางการเปิดเสรีของประเทศต่าง ๆ เพื่อหามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมมัคคุเทศก์ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อไป

⁹ วรินชนันท์ ศรีเรืองพันธ์. อ่างแล้ว เจริญรอดที่ 3, หน้า 2.

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความหมาย วิวัฒนาการและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์
2. เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ของประเทศไทยและต่างประเทศ
4. เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการเปิดเสรีด้านการท่องเที่ยว และแนวทางการเปิดเสรีอาชีพมัคคุเทศก์ของต่างประเทศ
5. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายและแนวทางในการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดและบทลงโทษผู้ประกอบการอาชีพมัคคุเทศก์ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในปัจจุบันพบปัญหาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทย ได้แก่ ปัญหาการลักลอบเป็นมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปัญหามัคคุเทศก์กระทำการเป็นซิตติ้งไกด์ (Sitting Guide) รวมถึงปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมมัคคุเทศก์ แม้จะมีพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะที่ใช้ควบคุมการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ใช้บังคับอยู่ แต่ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ดังกล่าวได้ ดังนั้น การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายโดยกำหนดการกระทำความผิดและบทลงโทษในการควบคุมการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพและสามารถบังคับใช้ได้อย่างแท้จริง ก็จะสามารถแก้ปัญหาคการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทยได้

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดและบทลงโทษผู้ประกอบการอาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 โดยศึกษาตั้งแต่ความหมาย วิวัฒนาการ ความเป็นมา และความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ของคนต่างด้าวในประเทศไทย

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้แก่ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 281 พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ พุทธศักราช 2484 ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 322 พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 และพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 รวมถึงศึกษากฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการควบคุมมัลลเทศก์ในประเทศไทย ได้แก่ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลลเทศก์ พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลลเทศก์ พ.ศ. 2551 โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวกับการควบคุมการประกอบอาชีพมัลลเทศก์ ได้แก่ กฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ (Singapore Tourism Board Act) กฎหมายของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (LAW ON TOURISM No. 09/2017/QH14) และกฎหมายของประเทศมาเลเซีย (Tourism Industry Act 1992) เพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ดำเนินการศึกษาโดยการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษา ค้นคว้า รวบรวมข้อมูลจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย หนังสือ บทความ วารสาร รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รวมถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากฐานข้อมูลออนไลน์ต่าง ๆ ทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมข้อมูลดังกล่าวมาทำการศึกษา วิเคราะห์และเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความหมาย วัฒนาการและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ธุรกิจนำเที่ยว และมัลลเทศก์ และแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมการประกอบอาชีพมัลลเทศก์ในประเทศไทย
2. ทำให้ทราบถึงแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมการประกอบอาชีพมัลลเทศก์ในประเทศไทย
3. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการประกอบอาชีพมัลลเทศก์ของประเทศไทยและต่างประเทศ
4. ทำให้ทราบถึงแนวคิดเกี่ยวกับการเปิดเสรีด้านการท่องเที่ยว และแนวทางการเปิดเสรีอาชีพมัลลเทศก์ของต่างประเทศ

5. ทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายและแนวทางในการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดและบทลงโทษผู้ประกอบอาชีพมัลคูเทศก์ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลคูเทศก์ พ.ศ. 2551

1.7 นิยามศัพท์

"มัลคูเทศก์"¹⁰ หมายความว่า ผู้ให้บริการเป็นปกติธุระในการนำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ โดยให้บริการเกี่ยวกับคำแนะนำและความรู้ด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว

"คนต่างด้าว"¹¹ หมายความว่า บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัลคูเทศก์¹²

"นายทะเบียน"¹³ หมายความว่า นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัลคูเทศก์กลางหรือนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัลคูเทศก์สาขา แล้วแต่กรณี

¹⁰ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลคูเทศก์ พ.ศ. 2551. มาตรา 4.

¹¹ พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560. มาตรา 5.

¹² พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลคูเทศก์ พ.ศ. 2551. มาตรา 4.

¹³ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลคูเทศก์ พ.ศ. 2551. มาตรา 4.